

ΕΦΥΛΛΙΖΟΝΤΑΣ ΠΑΛΙΑ ΒΙΒΛΙΑ

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΑΪ'ΙΝΕ

Η νηπαισκόνη του Χαΐνε ως μαθητού. Ο ένθουσιασμός των καθηγητών του. Πώς χάθηκε ένας άριστος επίσκοπος. Ο Χαΐνε κ' η αδελφή του. Το παιχνίδι της βασιλοπούλας. Ο πευ ή Καρλόττα γίνεται άφαντη. Ερφηνη και όδουρμιοί. Μέσα στές κασένη. Ένα φίλι πευ προκαλεί γενική συγκίνηση, κ.λ.π.

Ο Έρρικός Χαΐνε έπεράσε την νεανική του ήλικία στο Ντύσσελ-τορφ και στήν Κολωνία και από κεί ήγήτησε τις πρώτες ποιητικές έμπνεύσεις του.

Όταν φοιτούσε στο γυμνάσιο, κάποιος καθηγητής του, όνόματι Σχαλμάγερ, προσέδε τη μεγάλη νοημοσύνη του μαθητού του και αίσθάνθηκε γι' αυτόν μεγάλο ενδιαφέρον.

Μιά μέρα μάλιστα παρουσιάστηκε στη μητέρα του Έρρικού και αφού της περιέγραψε μ' ένθουσιασμό τις προόδους του γωού της, τη συμβούλεψε να τον προσοική για τό ήρατικό στάδιο, προσφερθείς να του διδάξη ό ίδιος θεοσκοπικά μαθήματα.

— Πρέπει να τόν στείλετε στη Ρώμη! ανέκραξε. Στη Ρώμη για να σπουδάση... Και έκει σάς υπόσχουμαι, ότι μιά μέρα θα γίνη καρδιανάλοος!..

Αλλά η μητέρα του Χαΐνε δέν τό δέχτηκε αυτό, έπειδή τόν προώριζε για τό έμπόριο, κ' έτσι ή εκκλησία έχασε, κατά τη γνώμη του άγαθού καθηγητού, έναν από τους καλύτερους έπισκόπους της!..

***

Όταν ο Χαΐνε ήταν όχτώ χρονών και ή αδελφή του Καρλόττα κατά τρία χρόνια μικρότερη του, σπινονόντουσαν κάθε πρωί πολύ γαρίς και διασκεδάσαν, μέσα στην ήσυχία του σπιτιού τους, ταιριάζοντας όμοιοκαταλήξεις.

Μιά μέρα ή Καρλόττα κουράστηκε από τις άνώφελες άναζητήσεις της για τό ταιριασμα ενός στίχου και έλετε στον άδελφό της :

— Αυτό τό παιχνίδι δέν είναι για μένα, αλλά για όένα, γιατί εσύ εύχραριστίσαι κι' έγώ πονοκεφαλώ. Έρχεσαι μαζί μου να παίξουμε κάτι άλλο; Ούα φτιάσουμε έναν πύργο. Έγώ θάμια ή βασιλοπούλα και θα μπω μέσα να καθήσω. Έσύ θα μείνης απ' έξω, θα βρίσκοις όμοιοκαταλήξεις και θα μου τραγουδάς...

— Καλά, έλετε ο Έρρικός, και δέχτηκε. Ναί, αλλά για να χριστή ό πύργος, χρειαζόντουσαν ήλικά, κ' αυτοί δέν ήλθαν. Έτρεξαν λοιπόν στο άμαξοστάσιο, βρήκαν μερικά άδεια κασόνια και κουβαλώντας τα, τάβάλαν τό ένα άπάνω στο άλλο, ώσπου σχηματίστηκε ένας πυργίσκος ύψους δέκα ποδών.

Κατόπιν ή Καρλόττα ντύθηκε τό καινούριο φόρεμά της, για να... παρουσίαση καλύτερα τη βασιλοπούλα, σκαρφάλεσε από κασόνι σε κασόνι, πήδησε μέσα στο τελευταίο από αυτά και, προς μεγάλη έκπληξη του Έρρικού, έγινε... άφαντη!

Ο άδελφός της, τρομαγμένος γιατί δέν την έβλεπε, άρχισε να ξεφωνήση, τρέχοντας πάνω—κάτω μέσα στο σπίτι, ως που τούς έξυπνησε όδους με τό ξεφωνητά του.

Οι γονείς τους έτρεξαν γεμάτοι φόβο να δούν τι συμβαίνει, μα καθουάχουσαν άμέσως, γιατί άντελήφθησαν τι είχε συμβεί. Η έξυφάνιση της... βασιλοπούλας ώφελετο στο ότι τό κασόνι ήταν μεγάλο, κ' έτσι χωρέσε μέσα όλόκληρη.

— Όταν τρέξαν να ίδούν τι άπόγνια, διηγήσιο κατόπιν ή Καρλόττα, έγώ ήμουν ζαρομένη σε μιάν άκρη του κασονιού, ό άδελφός μου άφανε τόσο σπαραχτικές κραυγές και τόσο άεπιπονηία άναφώνηλά, ώστε τέλος συγκινημένη από τη λύπη του, τού έλετε :

— Έρρικός, είμαι ζωντανή! Μονάχα τό φουστάνι μου σκίστηκε! >Κι' όταν με βγάλανε, με μεγάλη δυσκολία, μέσα άπ' τόν πύργο μου, ό Έρρικός με φίλησε με τόση περιπάθεια, ώστε όλοι οι παριστάμενοι συγκινηθήκαν. Με θεωρούσε νεκρή και με ξανάβρισκε ζωντανή, ό καλός μου άδελφός!..

παλαιό βιβλίο του, κάνοντας λόγο για την εισβολή των Άλβανών, προσθέτει την ακόλουθη σημαντική λεπτομέρεια :

«...Οι Άλβανοί εισήλθον εν τη Μονή και κατέσφαξαν πάντας, πλην 4 μοναχών, την δε Μονήν κατέκαυσαν... Οι τέσσαρες εκείνοι μοναχοί, μετάδ των οποίων ό ήγούμενος Θεοφάνης, παραλαβόντες τά Άχραντα Πάθη έξεπήδησαν εκ του παραθύρου και εσώθησαν... Έπειτα δε από όλίγα έτη επανεληθόντες άνήγειραν εκ νέου την Μονήν και έναπέθεσαν εν αυτή τά Άχραντα Πάθη, σωζόμενα μέχρι σήμερα».

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΙΣΤΟΡΙΕΣ, ΗΘΗ, ΕΘΙΜΑ, ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Ο γκρινιάρης Πέρσης βασιλεύς. Για να βγάλη ψεύτη τέ μανήτη του. Με μιά σπαθιά. Η αύτεθουσία του Γράκχου. Χαριν της συζύγου του. Ο Διογένης και τά ποντικά. Ο άξιος τευ θρόνου, κατά τόν Πύρρο. Ο συντετός Διονύσιος. Η εινοσπεία και μέθη κατά την αρχαιότητα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κατά την αρχαιότητα ζούσε στην Πελοπόννησος ένας βασιλεύς, ό όποιος λόγω της προχωρημένης ήλικίας του, είχε γίνει γκρινιάρης και δέν ικανοποιείτο με τίποτε. Έκεινο που τόν έλίερασε περισσότερο, ήταν ότι όλες ή προφητείες του μάντη του έβγαίνουν αληθινές.

Έθέλοντας λοιπόν να τόν ταπεινώση, τόν κάλεσε μιά μέρα μπροστά στο θρόνο, όπου καθόταν περιτοισχιμένος από τους μεγιστάνες και δείχνοντάς του μιά άρρωστίτη γυναίκα, τού έλετε :

— Τι βλέπεις αυτή την πεντάμορφη; Την έδιάλεξα μέσ' από χιλίες σκλάβες και θα την πάρω γυναίκα μου. Όθλω λοιπόν να μάθω πόσον καυρό θα ήχη και από τι άρρώστια θα πεθάνη.

Ο μάντης πήρε τό χέρι της σκλάβας, κύτταξε καλά τις γραμμές και έλετε :

— Πολυχορνομένη μου άφέντη, αιτή ή γυναίκα θα πεθάνη από τά γερατεία

Ο βασιλεύς, άκούγοντάς τό αυτό, γέλασε και, βράζοντας τό ξιφος του, έρριξε κάτω νεκρή την άρραία σκλάβη.

— Έ, τώρα τί λές; ρώτησε σαρκαστικά τό μάντη. Άλήθεψη ή προφητεία σου;

— Βέβαια, άποκρίθηκε εκείνος άτάραχος. Η γυναίκα αιτή πέθανε από άρρώστια τών γερατειών... τών δικών σου γερατειών!...

□□□ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ □□□

Ο Άχιλλεύς Παράδοχος (Σκίτσο του κ. Τάσος)

Ο Γράκχος, ό σύζυγος της Κορνηλίας και πατέρας τών δυο περιφημων άδελφών, βρήκε κάποτε μέσα στο σπίτι του δυο φειδιά, ένα θηλυκό κι' ένα σερνιζό, τά όποια και συνέλαβε.

Πήγε τότε να συμβουλευθή σχετικάς τό μαντείο, τό όποιο τού άπάντησε ότι άν έσκότωνε τό θηλυκό φειδί, θα πέθανε ή γυναίκα του, ενώ άν έσκότωνε τό σερνιζό, θα πέθανε ό ίδιος.

Κατόπιν αυτού, ό Γράκχος, άναγνωρίζοντας την έπεροχή της μοναδικής του Κορνηλίας, έφόνεψε χωρίς διαταγή τό σερνιζό φειδί, επιταχίζοντας έτσι τό τέλος του.

Ένώ ο Διογένης έτρωγε μιά μέρα τό ατωχικό του φαγητό, εβδε κάτω άπ' τό τραπέζι του μερικά ποντικά που μάξισαν τά ψιχουλά.

— Να λοιπόν που τρέφω κι' έγώ κόλακας σάν τους πλουσίους! έλετε γελώντας ό κινικό φιλόσοφος.

Άλλοτε πάλι, μαθαίνοντας ό Διογένης, ότι κάποιος άσημαντός άθλητής, έπειδή δέν κέρδιζε άρκετά άπ' τό επάγγελμά του, σκεφτότανε να γίνη γυμναστής, τού έλετε : — Να μιά φορά ενκαίρια να έκδικηθείς κι' εσύ όσους σε νίκησαν ως τώρα!..

Κάποτε ρώτησαν τόν Πύρρο, τό βασιλεία της Ήπειρου, οι γυνοί του σε ποιόν άπ' όδους θ' άφανε τό θρόνο.

— Σε κείνον που θάχη τό σπαθί του πιο κομψοτό! άποκρίθηκε ό πολεμικός μονόρρηξ.

Όταν ο θαυμαστής του Πλάτωνος, Διονύσιος ό Νεώτερος, έχασε τη βασιλεία του, κάποιος τόν ερώτησε σε τί τόν είχε ώφελήσει ή μελέτη του Άθηναιου φιλόσοφου.

— Στο να ύπομένω άδύγγιστα τις μεταβολές της τύχης! άπάντησε ό συντετός ήγεμόν.

Οι Καρχηδόναί άταγόμενα έντελώς την οίκοσεία στους άχρονιας, στους στασιώτες και στους δούλους.

Οι Σκώτοι, κατά τόν 2ο αιώνα, τιμωρούσαν με θάνατο κάθε μεθυσμένο άρχοντα.

Την ίδια ποιή έθάρσισε κατά τό 816 και ό Κωνσταντίνος της Σκωτίας για τόσους νεούς.

Η οίκοσεία άτηγορεύετο επίσης στα παλαιά χρόνια και στις γυναίκες.

Οι Ρωμαίοι μάλιστα, όχι μόνο στις γυναίκες δέν επέτρεπαν να πίνουν κρασί, άλλ' ούτε στους άνδρες, πριν συμπληρώσουν τό 300 και, παλαιότερα, τό 450 έτος της ήλικίας τών.

